

เทศน์เช้า วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เรามาวัดมา มาวัดมาวามาค้นหาหัวใจของตน หัวใจของตนมันซึมซับ
พฤติกรรมของใจๆ ใจที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันทำสิ่งใด คนเคยทำสิ่งใด เวลาพระสมัย
พุทธกาลนะ เวลาภาวนา ฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนเดียว เขาไปถามว่าเป็นเพราะ
อะไรๆ

เขาเคยทำไว้ เขาเคยทำไว้ไง เคยทำความดีของเขา เขาทำของเขา มันจับลงที่ใจๆ เวลาเขาทำ
บาปทำกรรมอกุศลของเขาไว้มันก็จับลงที่ใจๆ ใจ

ทำไมเทวดาเป็นอย่างนั้น

โอ้! เทวดาเริ่มต้นมาตั้งแต่เป็นพ่อค้าขายของเล่นมาด้วยกัน

นี่เราซึมซับๆ มา พันธุกรรมของจิตๆ มันจับมาๆ ในหัวใจ อวิชาปจฺญา สงฺขารา สงฺขา
ราปจฺญา วิญญูญฺ ๑๐ ปัจจการในใจ ปัจจการในใจอันนั้นนะเป็นสัญญาอันละเอียด แต่เวลาเราเกิด
มาเป็นมนุษย์ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญูญฺ สัญญาๆ สัญญาที่เราจำในภพชาตินี้ไง

ในทางจิตวิทยาเขาจะให้ระลึกถึง ระลึกถึงเมื่อปีที่แล้ว ๑๐ ปีที่แล้ว ระลึกถึงเด็ก ระลึกถึง ให้
ระลึกถึงๆ ย้อนไปๆๆ มันระลึกได้ สัญญามันจำได้ตั้งแต่ตอนเราเป็นเด็กไง พอโตขึ้นมาๆ มันก็
เปลี่ยนแปลงไปๆ มันเปลี่ยนแปลงไป มันจับของมัน เห็นไหม นี่พูดถึงว่าสิ่งที่พันธุกรรมของใจๆ

ที่เราฟังธรรมะๆ ของเรา เราฟังธรรมะของเราให้เรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา ถ้ามีศรัทธา
ความเชื่อของเราเนาะ มันพยายามชวนชวายของตน ชวนชวายของตนเข้าไปสู่สัมมาสมาธิ ถ้าเข้าไป
สู่สัมมาสมาธิ เอาจิตของเราออกค้นคว้าออกทำงานขึ้นมา มันจะเป็นการเป็นงานขึ้นมาไง ถ้ามันจะเป็นการ
เป็นงานขึ้นมามันจะเป็นความจริงนะ

ในสมัยปัจจุบันนี้ละ เวลาที่เขาบอกว่าทำอะไรมันก็ง่าย ทำสิ่งใดมันก็จะประสบความสำเร็จแล้วทำอย่างไรละ

“จำไม่ได้เลยนิพพาน”

มันจำไม่ได้ เขาวานิพพานเขาลิ้นกิเลสไป แล้วทำอย่างไรละ

“จำไม่ได้ จำไม่ได้”

มันไม่มีที่มาที่ไป แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านพูดของท่าน มันมีที่มาที่ไปหมดละ ทำอย่างไรจิตมันถึงจะสงบได้ สงบแล้วถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้มันทำอย่างไร ถ้าทำเสร็จแล้วมันขัดมันเจนของมัน นี่อริยสัจ จิตดวงใดไม่มีอริยสัจ ไม่มีการกระทำ มันจะไม่มีมรรคไม่มีผล แต่เขาทำให้ๆ

เวลาของเรา เราทุกข์เรายากของเรา เวลาสิ่งใดที่มันเจ็บช้ำน้ำใจไม่ลืมหรือ ของดีๆ จำได้แป๊บเดียว แต่ไอ้ของที่มันเจ็บช้ำน้ำใจมันจำอยู่อย่างนั้นนะ มันไม่ลืมสักที

พอลืมละ ถ้ามันลืมไป มันเบาบางไป เออ! สบายใจหน่อยหนึ่ง นี่สบายใจหน่อยหนึ่ง มันสบายใจเพราะอะไร เพราะมันลืมไป ถ้าลืมแล้วดีหมดเลย แต่ถ้าจำได้ๆ เจ็บปวดแล้ว เจ็บซ้ำอีกแล้ว นี่คือมันลืมไปไง สิ่งที่มันลืม ลืมนี้มันเป็นการปฏิเสธ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาทั้งสิ้น

แต่ความจริงๆ จะลืมอย่างไรก็แล้วแต่ มันฝังลงที่ใจๆ คุณติ พันธุกรรมของจิตๆ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ทำคุณงามความดีมากขนาดไหนมันก็ฝังลงที่นั่นไง ไม่อย่างนั้นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย มันจะไม่ยืนยันมาอย่างนั้น

เวลายืนยันมา คุณเจ้าชายสิทธัตถะเกิดที่สวนลุมพินี “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เพราะอำนาจวาสนาอันนั้นเป็นพระโพธิสัตว์มา เป็นพระเวสสันดรมา สละมาทั้งหมดแล้ว สละนางมัทรี สละกัณหา ชาลี สละมาทั้งสิ้น การสละมาๆ ไม่ใช่สละมาด้วยความไม่รู้

สละมา เวลาจะสละนะ รู้เลยว่าถ้าให้กัณหา ชาลีเขาไป มันจะมีปัญหาไง ให้มัทรีไปเก็บผลไม้ไปเก็บผลไม้ สิ่งที่ว่าชุกชอกเขา กัณหา ชาลีไปแล้ว เดียวมัทรีกลับมาเขาจะเสียใจ พอคำว่า “เสียใจ” นะ กลับมาดูก่อนเลยนะ พอกลับมาว่า “ทำไมมาชักช้า” คือกลัว ลูกมันพลัดพรากไปแล้ว ลูก ๒ คนออกจากออกไป ใครมันไม่เจ็บช้ำ แล้วเสียสละไปเพื่ออะไรนะ เสียสละไปเพื่อความเห็นแก่ตัวหรือ

ไม่เห็นแก่ตัว มันเป็นบุญกุศลร่วมกันไง ความเห็นแก่ตัวที่ไหน มันเป็นการรับผิดชอบนะ มันเจ็บช้ำน้ำใจทั้งนั้นนะ แต่ความเจ็บช้ำน้ำใจอันนี้มันเป็นของเล็กน้อย คำว่า “เล็กน้อย” ก็ว่ามัน สะเทือนหัวใจไง มันเป็นเรื่องที่ฝังลงกลางหัวใจ เราจะหาพระโพธิญาณ เราจะหาความเป็นพระ โพธิสัตว์ เราจะหาถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ เราต้องมีสติปัญญาของเรา การเสียสละอย่างนี้เสียสละไว้เป็น หนทางๆ หนทางให้ใจมันมีอำนาจวาสนาบาร์มีขึ้นมา

ชนาคมีอำนาจวาสนาบาร์มีมา เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะยังเจ็บช้ำน้ำใจชนาคนั้นนะ เจ็บช้ำน้ำใจสิ เวลาจะออกบวช นางพิมพาตลอดสามเณรราहुล เข้าไปดูไม่ได้ๆ

ย้อนกลับไป ย้อนกลับไปพระเวสสันดรสิ เวลาเขาขอภรรยา ชาติไป มันเจ็บช้ำอย่างไร นี่มันก็ มาเจ็บช้ำแล้วเจ็บช้ำอีก เจ็บช้ำนี้ผลของวิญญูะ ผลของโลกใจ ถ้าผลของโลกขึ้นมา ถ้าเรามีปัญญาของ เรา มันไม่ลืมหรอก โอ้ที่ว่าลืมๆๆ นั่นนะมันปฏิเสธ มันก็เลศคั่นหาความทะยานอยากมันเห็นแก่ตัว มัน เห็นแก่ตัว มันจะสร้างอำนาจวาสนากำลังของมัน กำลังของมัน มันทำให้เราพลังเราเหลือ ทำให้เราอยู่ในอำนาจของมัน ฉะนั้น มันจะครอบงำเราตลอดไปไง

แต่ถ้าทางโลกนะ “ลืม นึกไม่ได้ นึกไม่ได้นะ ว่างหมดเลย”

แล้วทำอะไรล่ะ

“จำไม่ได้ นิพพานนี้จำไม่ได้ แต่เป็นนิพพานนะ”

แต่ครูบาอาจารย์เราไม่ทำอย่างนั้น ครูบาอาจารย์ของเราท่านทำจริงทำจังของท่าน เวลาจริงจัง ของเราขึ้นมาเราก็บอกว่าอันนี้มันเป็นความทุกข์ความยาก

ความเพียรชอบ ศาสนาสอนถึงความวิริยะ ความอดุสาหะนะ แล้วความวิริยะ ความอดุสาหะ แล้วมันต้องมีความชอบธรรมด้วย ถ้ามีความเพียรชอบ ความชอบธรรมของเขา เวลาของเขา ของกิเลส ก็เรื่องหนึ่งนะ ถ้าของธรรมเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น ความวิริยะ ความอดุสาหะ นี่ความเพียรชอบ คนเรา มนุษย์เราจะล่วงพ้นทุกข์ ด้วยความเพียร เราจะทำสิ่งใดประสบความสำเร็จมันก็เป็นความเพียรของเรา ความเพียร ความ วิริยะ ความอดุสาหะขึ้นมา ถ้าอดุสาหะแล้วมันต้องมีสติมีปัญญาของเราด้วย ถ้ามีสติปัญญา เราก็ค

แยกแยะของเรา อะไรผิดนะ มันทำแล้วผิด ครั้งหน้าเราจะไม่ทำ ครั้งหน้าเราพยายามจะหลบ หลีก เราจะทำสิ่งที่มันดีงาม แต่มันดีงามได้ไหมล่ะ พอมันดีงามมันก็เดินหลบจากกิเลสไป แล้วกิเลส มันเดินหลบไหม มันโคดกอดเลย

แต่เวลาจะเป็นธรรมๆ เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน สิ่งใด สติคือเบรค รดสำคัญมากคือเบรค ให้อันเร่งๆ มันยังพอแก้ไขได้ ให้อเบรค ถ้ามันมาเบรคแตก เบรคไม่ได้ ชนแหลกเลย

นี่เหมือนกัน สติยับยั้งความรู้สึกนึกคิดของเรา สิ่งที่ฉันทามันล้นฝุ้งๆ สิ่งที่ยันไปกว้านเอาแต่ ความทุกข์ความยากมา เขี่ยเบรคมันไว้ เขี่ยเบรคมันไว้ๆ เราต้องทำเองทั้งนั้นนะ สติเราเขี่ยเบรคเราไว้

แต่เราทำคุณงามความดีๆ ถ้าเป็นคุณงามความดีถูกต้องดีงาม เขี่ยเบรคเร่งเลยๆ เวลามันทำ ขึ้นไปแล้ว มันทำมันก็เป็นวรรคเป็นตอน เป็นวรรคเป็นตอนคือสิ่งที่มันดีงามก็ทำสิ่งที่ดีงามขึ้นมา แต่ เวลากิเลสมันพอกพูนขึ้นมาละ เสียหาย ไม่น่าทำอย่างนั้นเลย ไม่น่าทำอย่างนั้นเลย นั่นเวลากิเลสมัน ย้อนมา

แต่กิเลสมันไม่มีเหตุผลเหนือธรรมไปได้ มันเสียตายๆ ก็เสียตายเรื่องกิเลสไป แต่มันจะมี เหตุผลเหนือธรรมไปไม่ได้ เราทำคุณงามความดีๆ ความดีของเรา เราทำมาขนาดไหนล่ะ เวลามันนึก โดยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันเสียตาย มันพยายามจะลื้ม มันลื้มไม่ได้หรอก แล้วเวลาธรรมะ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ “เธอทำอะไรระลึกได้ทีหลัง เสียใจ ร้องไห้ สิ่งนั้นไม่ดีเลย”

นี่กิเลส เวลากิเลสทำอะไรที่มันผิดพลาด ทำสิ่งใดที่มันไม่ดี นึกแล้วเสียใจร้องไห้ นึกแล้ว เสียใจร้องไห้ทุกทีเลย ไม่ควรทำๆ แต่ก็ทำไปแล้ว ไม่ควรทำๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เวลากระทำให้มีสติปัญญา สิ่งใดที่ทำแล้วระลึกถึงที หลังว่ามันไม่ดีๆ ไม่ควรทำๆ ทั้งสิ้น แต่สิ่งใดที่มันทำแล้วดีงามๆ แต่กิเลสมันมาคิดแล้วเสียตายๆ เรา ทำไปทำไม เราทำไปทำไม เห็นไหม กิเลสมันสู้ธรรมะไม่ได้หรอก มันจะเหนือธรรมไปไม่ได้ สัจธรรมๆ สัจจะความจริงๆ ทุกอย่างไม่มีอะไรจะปะทะกับความจริงได้ ความจริงเป็นความจริง ความจริงอย่างนี้ เป็นความจริงวิทยาศาสตร์

แต่ถ้าความจริงในธรรมๆ นะ คุณ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ที่เป็นนามธรรมๆ ความรู้สึกของเรามีคุณค่ามาก แล้วมันเป็นนามธรรม คำว่า “นามธรรม” เราจับต้องแทบไม่ได้เลย มันอยู่ไหนล่ะ หัวใจของเรามันอยู่ไหน เราพยายามค้นคว้าหาใจของเรา ใจมันอยู่ไหน หาอย่างไรก็หาไม่เจอ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้ปริศนาว่า ถ้าระลึกพุทโธๆ ให้ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราพยายามทำความเข้าใจของใจของเราเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามาแล้วเราจะเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจของเรา กลางหัวใจของเรา พุทธะ

คุณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้เอง บอกบริษัท ๔ พระอานนท์ถามว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เวลาบริษัท ๔ ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไปกราบไหว้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ไหน

เธอจะไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ นี่เป็นการเตือนใจ เตือนใจคนที่ไม่มีที่พึ่ง คนที่เหลวไหล

แต่ของเรามันมีที่พึ่ง เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกเป็นที่พึ่งใช่ไหม ถ้าเรามีที่พึ่งของเรา เราจะค้นคว้าหาความจริงของเราขึ้นมา

ปริยัติศึกษามาๆ ศึกษาเพื่อปฏิบัติใช่ไหม ถ้าปฏิบัติ การประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติเพื่ออะไร ก็ปฏิบัติเพื่อจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจนี้ไง ถ้าระลึกพุทโธๆ นี่เป็นชื่อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพุทโธจนพุทโธไม่ได้เลย ตัวเป็นความรู้ ธาตุรู้เสียเอง นั่นละตัวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจของเรา

เวลาคนเขาไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ เขามาเล่าให้เราฟังทั้งนั้นนะ เขาเป็นชาวพุทธ แต่พอเขาไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ เขาปลื้มใจ ปลื้มใจมากๆ เลย เพราะคิดว่ามันเหมือนกับได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาปลื้มใจเลย นี่เขาปลื้มใจของเขา เขาปลื้มใจมันเป็นเรื่องโลกๆ แล้วเดี๋ยวมันก็จำได้ เดี่ยวมันก็ลืมไป ก็ต้องไปเรื่อยๆ ไปเรื่อยๆ

แต่เราพุทโธๆ ของเรา ผู้ใดกำหนดพุทโธๆ พุทโธจนพุทโธไม่ได้ พุทโธจนเป็นตัวพุทโธเสียเอง จิตใจของใครเข้าไปสงบระงับในใจของตน หาใจของตนเจอ โอ้โฮ! สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ปริยัติศึกษามาเพื่อปฏิบัติ ศึกษามาถึงง ศึกษาที่มันจะมีจริงหรือไม่มีจริง ศึกษามาแล้วทำได้หรือทำไม่ได้ ศึกษาแล้วเราจะมีวาสนาหรือไม่มีวาสนา เวลาทำไปๆ ก็ล้มลุกคลุกคลาน ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่พอมันทำของมันได้ พอมันสงบเข้าไปนะ โอ้โฮ! ไอ้ที่ว่าปลื้มๆ ปลื้มใจมันเหมือนปริยัติเหมือนการศึกษานะ เวลาถึงก็ต้องทบทวนๆ ใจ ทบทวนก็ต้องไปบ่อยๆ ใจ

แต่ถ้าใครเข้าไปสู่ความสงบของใจของตน เห็นไหม พุทธะ จิตสงบแล้วมันจะเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา มาก มันจะเชื่อมั่นใจ เชื่อมั่นว่ามันเป็นทางสายเดียวกันใจ ความรู้สึกอันนี้ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ใจ รื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อสัตว์ในหัวใจนี้ใจ

เพราะรื้อสัตว์ชนสัตว์ เราก็เป็นสัตว์มนุษย์ เป็นสัตว์เครื่องงานใจ ก็ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนาจะมารื้อสัตว์ชนสัตว์ใจ ก็จะมาสสร้างยานอวกาศจะขนกันไปใจ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อสัตว์ชนสัตว์ด้วยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เข้าไปในใจอันนั้นใจ ชี้เข้าไปที่หัวใจอันนั้นใจ ถ้าหัวใจอันนั้นได้สัมผัสใจ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคตใจ มันเป็นแนวทางปฏิบัติใจ

ปริยัติศึกษามา ศึกษาเพื่อปฏิบัติ เวลาปฏิบัติขึ้นมามันเกิดขึ้นมา กลางหัวใจนี้ ไอ้ที่เขาไปเขาปลื้มๆ แต่ของเรานะ มักโค ทางอันเอกใจ

ทุกคนเกิดมาแล้วบอกขอโอกาสเป็นคนดี ทุกคนเกิดมาแล้วขอโอกาสทำให้ประสบความสำเร็จ ทุกคนขอโอกาสใจ แล้วนี่เราเห็นช่องทางของเรา เราเห็นช่องทางของเรา เราเห็นทางเดินของเรา เราเห็นเป็นความจริงขึ้นมา นี่ใจ ใจอันนี้มันสำคัญตรงนี้ใจ นี่ใจ การประพฤติปฏิบัติใจ เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจนี้ใจ เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยการระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการบริกรรมพุทโธๆ เข้าไปใจ เวลาจิตมันสงบเข้าไปมันเป็นผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคตใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะก็เป็นแบบนี้ใจ แต่ในใจของเราที่เป็นแบบนี้ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนารื้อสัตว์ชนสัตว์ใจ

สัตว์คือสัตว์ผู้ข้อง จิตใจที่มันข้องมันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใจ ใจดวงนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมก็เคยเป็นมา เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เคยเป็นมา เกิดเป็นสัตว์นรกก็เคยเป็นมา เพราะมันเคยทำผิดพลาดของมันมา ในปัจจุบันนี้มาเกิดเป็นมนุษย์อยู่ที่นี่ใจ

นี่พุทธะอันนี้เงี้ยวที่เวียนว่ายตายเกิด รื้อสัตว์ขันธ์สัตว์ ไอ้สัตว์นั้นมันเป็นวิบากเงี้ยว มันเป็นผลของการที่จิตนี้ไปเกิดเงี้ยว แล้วจิตนี้มันเป็นศูนย์กลาง ศูนย์กลางของจักรวาล ศูนย์กลางของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้ามันเข้ามาสู่ศูนย์กลางของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ศูนย์กลางของอำนาจเงี้ยว แต่อำนาจนี้มันโดนครอบงำโดยอวิชชาเงี้ยว อวิชชาครอบงำศูนย์กลางอำนาจ อวิชชาอันนี้มันถึงทำให้จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ทำให้จิตนี้ระหกระเหินไปเงี้ยว

แต่ถ้าในปัจจุบันนี้ถ้าเรามีพุทธโธเข้ามาถึงหัวใจดวงนี้เงี้ยว เข้าไปศูนย์กลางของมันก็ศูนย์กลางของใจอันนี้เงี้ยว นี่พุทธะ ในการประพฤติปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ถ้าการประพฤติปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา พอเป็นจริงขึ้นมามันซาบซึ้งมาก ไอ้ที่ว่า แหม! ไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ แล้ว แหม! มันปลื้มใจนะ อู้ฮู! เหมือนกับได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปีหน้าไปใหม่ ปีต่อไปจะไปอีก ไปให้มันมากขึ้น

การไป เราไม่ได้พูดถึงความเสียหาย เราพูดถึงวุฒิภาวะของความรู้สึก วุฒิภาวะของคนที่สูงต่ำ คนที่ไม่มีหลักเกณฑ์ก็ต้องทำกันอย่างนั้น คนที่มีหลักมีเกณฑ์เขาก็มีจุดยืนของเขา คุณติ ฤทธิชัยไพรเขาประพฤติปฏิบัติในป่าของเขา เขาจะไปเฝ้าใคร

ครูบาอาจารย์ของเราประพฤติปฏิบัติในป่านะ คุณติ หลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่นเงี้ยว เวลาท่านทำสิ่งใด ท่านสงสัยสิ่งใด ท่านย้อนไปเลยนะ เวลาท่านบรรลุลหรรษต่างๆ ท่านมีเกร็ดของธรรมประกาศกลางหัวใจ พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลมานุโมทนา มานุโมทนาเพราะอะไร เพราะหวังฟัง หวังให้ศาสนทายาทสืบต่อกันไปเงี้ยว ถ้ามันมีคนขึ้นมา มีคนชักนำขึ้นมา มันจะมีคนที่ชวนชวาย คนที่ชวนชวายแล้วไม่มีอำนาจวาสนา ชวนชวายขนาดไหนก็มีดบอดเงี้ยว

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านพยายามชวนชวายของท่าน ท่านทุกข์ยากของท่าน พยายามจะปรึกษากัน หาทางออกกัน มีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหนเงี้ยว แต่หลวงปู่มั่นท่านพยายามชวนชวายของท่าน ท่านพิสูจน์ในใจของท่าน ท่านทำของท่านเป็นความจริงของท่าน เป็นความจริงของท่านแล้วท่านจะเทศนาว่าการ

หลวงปู่ของท่านเป็นคนสอนง่ายๆ หรือ หลวงปู่พรหม ในประวัติของท่าน ท่านพูดเอง ท่านเป็นเศรษฐีเก่านะ เวลาชื่อเสียงหลวงปู่มันร่ำลือมหาศาล พอท่านไปเจอหลวงปู่มันครั้งแรกนะ “โอ้โฮ! ชื่อเสียงกับฟ้า ตัวเล็กๆ” นี่เวลาหลวงปู่เจียะก็เล่า หลวงตาก็เล่า

แต่ถึงเวลาหลวงปู่มันท่านรู้ถึงความคิดใจ เวลาหลวงปู่พรหมเข้ามานะ “อย่าดูคนที่ภายนอก อย่าดูคนที่รูปลักษณะ” นี่หลวงปู่มันท่านเย็บนะ สุดท้ายแล้วท่านแก้ไข ท่านชี้ทางจนหลวงปู่พรหม เพราะว่าเวลาท่านเผาแล้วอัฐิท่านเป็นพระธาตุหมด นี่! นี่ลูกศิษย์หลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านเป็นคน ขวนขวาย ท่านเป็นคนขึ้นๆ

เวลาคนที่จะขึ้น หลวงปู่มันท่านทำของท่านมาขนาดไหน ท่านขวนขวายของท่าน ท่านทำของท่านมาด้วยอำนาจาสนาของท่าน ท่านปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ท่านมีอำนาจาสนา มาถึงทำของท่านได้ไง

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมามันลึกซึ้งๆ จะสอนใครได้หนอ จะบอกเขาได้อย่างไร

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียบง่าย เป็นจริง มันเหมือนกับเส้นผม บังภูเขา มันอยู่ในหัวใจของเราแน่แหละ มันอยู่ที่ธาตุรู้แน่แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรารถนาจะรู้สัตว์คนสัตว์ จะรู้สัตว์คนสัตว์หัวใจของเรา จะรู้สัตว์ในใจนี้ เราพยายามฝึกฝนของเรา ควบคุมหัวใจของเราให้เข้าใกล้สู่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกเป็นที่พึ่งที่อาศัย เราช่วยตัวเองไม่ได้ เราก็อาศัยพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

เวลาคนโบราณ เวลาคนเขาคอกใจ พุทโธๆ ตลอด เขาระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราต้องระลึกของเรา รักษาของเรา ดูแลของเรา เพื่อให้เราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธในใจ ใจ วุฒิภาวะใจ เราจะเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวอกนี้ เราจะหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ อยู่ที่มีความสงบสงัดมันก็มีความสุข ไม่ต้องไปหาความสุขที่อื่นหรอก สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบ ไม่มี ถ้าจิตสงบระงับอยู่ในบ้านเราก็สุข อยู่ที่ไหนก็สุข แต่ที่มันทุกข์มันยากเพราะกิเลสมันทิ่มมันตำ กิเลสมันพยายามจะทำให้เราไป แล้วก็โฆษณาชวนเชื่อ เห็นเขาไปเห็นเขามาแล้วอยากจะเป็นอย่างเขา

สุขๆ อยู่อย่างนี้ จะไปทุกข์อย่างเขาไข้ไหม อยู่สงบอย่างนี้มันมีความสุขอย่างนี้
จะต้องไปแบกหามกับเขาไข้ไหม จะต้องไปเดือดร้อนอย่างนั้นหรือ เขามีแต่หาความสงบ
เขาไม่ได้ไปหาความเดือดร้อน

ถ้าหาความสงบ เราต้องสงบเข้ามาในหัวใจของเรา ถ้าหัวใจมันสงบ ครูปาจารย์
ท่านเป็นจริงๆ แล้ว ท่านมีความสุขของท่าน ใจนี้มีความสุข อันนี้สำคัญ หัวใจมันสงบแล้วทำไม
จะต้องเดือดร้อนล่ะ ทำไมจะมาปั่นป่วนให้มันเดือดร้อนกันนัก ไอ้ที่มันเดือดร้อนเพราะมันไม่สงบ ถ้า
ไอ้สงบแล้วมันสงบได้ สงบแล้วรื้อสัจวัจนัตถ์ในใจของเราเอวัง